

OLÁH ANDRÁS

[magunkra hagyott]

*magunkra hagyott minket az az éjjel:
 fáradtan vetkőzött le a holt anyag
 szájba lelkünkbe megcsalt lélek kémlt
 – a barisnyádon a szem is fölszaladt*

*ágyasom lettél: testedet megkaptam
 a harcot véled másik énem vívja
 – felkorbácsolt ösztön: a vágy tudatlan –
 kelleetlen mozdul a test negatívja*

*s megkeseredett a póre pillanat
 – hiába szórta rám fanyar illatát:
 az emésztetlen múlt búzott ott falat*

*árnyékunk csordulta túl az éjszakát
 vallomásom csak infantilis szózat
 – abszurd életünk ekként lett bobózat*

félelemmel

*az ősz tekintetéből kibalt az öröm
 kívül rekedtünk mindegyik körön*

*lettiünk eldobott kő vagy levetett kabát
 markoljuk a rácsot bogyba valaki bánt*

*félelemmel telnek a lélek terei
 éjszakáinkat a csönd áthangszereli*

*menedéket kutatunk – picinyke odút –
 ahová a silányságnak sem vezet út*

*árnyék maradtunk – voltunk bármilyen ügyes:
 egy másik kéz nélkül mindegyik kéz üres*